

Osztozni Isten missziójában

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 12:1-9; 18; 19:1-29; Róma 8:34;
Zsidókhöz 7:25; Jakab 5:16

„Új parancsolatot adok nektek, hogy egymást szeressétek: amint én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást. Arról ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást” (Jn 13:34-35, ÚRK).

Ábrahám kezdettől fogva akarta, hogy Isten felhasználja a misszióban. Mindez világosan látható például 1Mózes 18. fejezetében, amikor Isten arra figyelmeztette, amit Sodomával és Gomorával készült tenni. *„Az én Istenem, az ÚR, semmit sem cselekszik addig, míg meg nem jelenti titkát szolgálóinak, a prófétáknak” (Ám 3:7, ÚRK).* Sodoma és Gomora történetében Isten prófétája Ábrahám volt.

A pátriárka egy forró napon éppen sziesztázott, amikor meglátott három vándort: *„Ábrahám először csak három fáradt vándort látott vendégeiben. Nem is sejtette, hogy közöttük van az, akinek imádatával nem vétkezik” (Ellen G. White: Pátriárkák és próféták. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 106. o.).* Nem sokkal később azonban személyesen is része lett Isten missziójának. Az volt a szerepe, hogy imádkozzon és közbenjárjon Sodoma és Gomora népéért. Látni szeretne volna, hogy annak ellenére, milyenek, mégis meg lehet menteni őket. Bizonyos értelemben ha nem ez a misszió lényege, akkor mi?

A fejezetben Ábrahám három fontos lelki tulajdonsága mutatkozik meg: a vendégszeretet, a szeretet és az imádság. Ezek a jellemzők nagyban erősítik a missziót is.

A VENDÉGSZERETET AJÁNDÉKA

Olvassuk el 1Móz 18:1-15 verseit! A vendégszeretet milyen elemeit fedezük fel abban, ahogyan Ábrahám a vendégeit fogadta?

Ábrahám a sátra bejáratában ült a nap heve miatt. Ez szokatlan. Nyáron, amikor a nap magasan járt, mindenki árnyékba húzódott és friss szellőt keresett. Ábrahám viszont kitarzott a hőség ellenére is, hátha valaki arra halad és segítségre van szüksége. Ekkor vette észre a három utazót. Minden valószínűség szerint szokása volt vendégül látni idegeneket is. Ő kezdeményezett: a szöveg szerint ő fut a sátor bejáratából az utazókhoz. Ez fontos momentum: Ábrahám magához ragadta a kezdeményezést, még mielőtt az idegenek odaértek volna. *„Hadd hozzanak, kérlek, egy kevés vizet, mossátok meg a lábatokat, és dőljetek le a fa alatt. Én pedig hozok egy falat kenyeret, hogy fölfrissüljeteek, mert azért tértetek be szolgátokhoz, azután továbbmehettek”* (1Móz 18:4-5, ÚRK).

Ábrahám tisztában volt a küldetésével: az a dolga, hogy a pogánysággal, a bálványimádással és a sokistenhittel elárasztott világban továbbadja az Istenről szerzett ismereteit az embereknek. Látjuk ebben az esetben, hogy feladata elvégzésének legkézenfekvőbb módja az éppen megjelenő idegeknek felkínált vendéglátás volt.

„Nagy háztartása több mint ezer emberből állt, akik közül sokan családfők voltak, és nem kevesen csak nemrég tértek meg a pogányságból. Egy ilyen közösségnek határozott vezetésre volt szüksége. Gyenge, ingadozó módszerek nem feleltek volna meg... Ábrahám befolyása túlterjedt saját háza népén. Bárhol ütötte fel sátorát, mellette oltárt is állított áldozat és istentisztelet céljára. Amikor sátorát felszedte, az oltárt otthagyta, és így sok vándorló kánaánita, aki Ábrahámnak, az Úr szolgájának életéből megismerte Istent, ott maradt az oltárnál, hogy áldozatot mutasson be az Úrnak” (Ellen G. White: *Előtted az élet. Nevelés*. Budapest, 1992, Advent Kiadó, 186. o.).

Ábrahám az elejétől fogva értette, hogy Isten egy bizonyos küldetésre hívta el, és nem nyaralni megy az ígéret földjére, hanem áldássá kell lennie mindazoknak, akik között él, majd pedig utódja által az egész világnak.

Ábrahám vendégszeretetének példájából milyen elveket tudsz beilleszteni a saját életedbe?

ÁBRAHÁM SZERETETE

Olvassuk el 1Móz 18:16-33 verseit! Miként tanúsított Ábrahám szeretetet mindenki irányában, anélkül, hogy különbséget tett volna törzsi, faji vagy nemzeti alapon?

1Mózes 18. fejezetében kiviláglik Ábrahám e második tulajdonsága még azok iránt is, akiket személyesen nem ismert. Ez mindannyiunk számra fontos tanulság. Sodoma és Gomora népe bűnös volt, messze eltávolodtak az Ábrahám által vallott értékektől. Szívében mégis szeretet volt mindenki iránt, nem tett különbséget faji, nemi, nyelvi vagy vallási alapon.

Isten ekkor bejelentette a szándékát neki, miszerint elpusztítja Sodomát és Gomorát. *„Azután azt mondta az ÚR: Mivel Sodoma és Gomora kiáltása megsokasodott, és mivel bűnük fölöttébb súlyossá vált, lemegyek, és megnézem, hogy vajon teljesen a hozzám felhatott kiáltás szerint cselekedtek-e, vagy sem, mert tudni akarom”* (1Móz 18:20-21, ÚRK). Ekkor Ábrahám a legnagyobb alázattal és tisztelettel fordult Istenhez: *„Távol legyen tőled, hogy ilyen dolgot cselekedjél, hogy megöld az igazat a gonosszal együtt, és úgy járjon az igaz, mint a gonosz; távol legyen tőled! Avagy az egész föld bírása nem szolgáltna-e igazságot”* (1Móz 18:25)?

Szeretettől késztetve abban reménykedett, hogy mindenkit megment azokban a városokban, nem csak az igazakat. Eközben tisztában volt vele, mennyire gonoszok és bűnösök az ott élők. Ki tudja, milyen történeteket hallhatott dolgaikról, tetteikről? Amint a Lót háza előtt összeverődött csőcselék jelenetéből (lásd 1Móz 19:1-11) tudható, az itt élők tényleg nagyon gonoszok lehettek.

Ábrahám mégis az Úrhoz fordult az érdekükben, ismerve Isten szeretetét. Tudta, hogy az ember mindig visszatérhet Istenhez, ha bűnbánatot gyakorol. Amennyiben a városok lakói megmenekülnének, lenne lehetőségük a megtérésre. Végeredményben arra alapozta kérését, amit személyesen tudott Istenről: különös szeretetet érez a bűnösök iránt. Ábrahám tudta, hogy amíg csak tart az élet, van remény a megváltásra.

Miért olyan fontos az imaéletünkben a közbenjárói ima? Hogyan segítheti a szükségben lévőkért mondott ima a lelki fejlődésünket és azt, hogy még több tapasztalatot szerezzünk Isten bűnösök iránti szeretetével?

ÁBRAHÁM IMÁDSÁGOS LELKÜLETE

Mit tanítanak 1Móz 18:23-32 és Jak 5:16 versei a közbenjárói imával kapcsolatban?

Isten és Ábrahám párbeszéde a közbenjárói ima egy fajtája, bemutatása. Ebben a fejezetben látjuk, hogy Ábrahám közbenjárt Isten előtt Sodoma és Gomora népéért. Értük könyörgött, az ő érdekükben: bizonyos értelemben Jézus előképeként cselekedett, aki az Atya előtt értünk jár közben. Csak akkor lehet sikeres ma a missziónk, ha ezzel a fajta imádsággal megyünk előre.

Ábrahám megtanulta szeretni Sodoma, Gomora és a környező városok lakóit. Ettől volt őszinte és komoly az imája. Már megküzdött néhány királlyal, akik megverték Sodoma és Gomora népét. A győzelme után Bera, Sodoma királya ment hozzá Melkisédek kíséretében. Azt kérte: „*Add nekem a népet, a jószágot pedig tartsd meg magadnak*” (1Móz 14:21, ÚRK). Ez a kérés jelzi a király szeretetét népe iránt. Mivel Ábrahám egyik legfontosabb tulajdonsága éppen a szeretet volt, szerette Sodoma és Gomora királyait is, imádkozott értük és a népükért. „A pusztuló lelkek iránti szeretet ihlette Ábrahám imáját” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest 1993, Advent Kiadó, 108. o.).

Ábrahám alázatot és kitartást tanúsított imáiban. Miután Isten beleegyezett az első kérésbe, miszerint nem vész el a város, ha ötven igaz ember él ott, folytatta a közbenjárást. A mi missziónk sem lehet eredményes ima, közbenjárói ima nélkül. Amikor találkozunk valakivel, prédikálunk vagy bibliatanulmányt folytatunk vele, imádkozni is kell érte. Isten figyel ezekre az imákra, megérinti azoknak a szívét, akikkel kapcsolatot építünk. Nem a mi szavainkra, ékesszólásunkra térnek meg a barátaink vagy az ismerőseink, hanem a Szentlélek hatására. Ez az oka, hogy minden misszióban, amire az Úr hívott, személyesen imádkoznunk kell mindenkiért.

Olvassuk el Róm 8:34 és Zsid 7:25 verseit! Mit mondanak ezek a versek arról, amit Jézus tesz értünk? Miként segíthet mindez jobban megérteni a saját közbenjáró szerepünket?

ÁBRAHÁM MISSZIÓJA

Olvassuk el 1Móz 19:1-29 verseit! Mit eredményezett Ábrahám vendégszeretete, kedvessége és imádkozó lelkülete?

A szöveg érdekes dolgot mutat meg Lóttal kapcsolatban: Lót „Sodoma kapujában ült” (1Móz 19:1, ÚRK). Ez arra utal, hogy fontos szerepe volt a városban, minden bizonnyal közigazgatási feladattal bízták meg. A kapuban ülni hivatalnokok, bírák és királyok privilégiuma volt (2Sám 19:8; Ruth 4:1; Jer 38:7).

1Mózes 19. fejezete szinte párhuzamos a 18. fejezettel, az angyalok és Ábrahám történetével. Ábrahám és Lót egyaránt kapuban, bejáratban ül (1Móz 18:1; 19:1); mindketten meghívják az idegeneket, hogy pihenjenek meg náluk (1Móz 18:3-4; 19:2); mindketten ételt készítenek a látogatóknak (1Móz 18:4-8; 19:3). Bármennyi hibája volt Lótnak, láthatólag jó tulajdonságokkal is rendelkezett.

„Az ÚR pedig kénköves és tüzes esőt bocsátott az égből Sodomára és Gomorára. Elsüllyesztette azokat a városokat és azt az egész vidéket; és a városok minden lakosát és a föld növényeit is” (1Móz 19:24-25, ÚRK).

Nem tudjuk, hány ember lakott ebben az időben Sodomában és Gomorában, de a sok ezer közül csak négy hagyta el a várost, és mindössze három menekült meg. Ez hasonló az özönvíz történetéhez. Nem tudni, hány ember élhetett akkor a földön, de az biztos, hogy a legtöbben *nem* menekültek meg.

A sodomai túlélők alacsony száma célzás a mi missziónkkal kapcsolatban is: nem mindenki menekül meg. Szeretnénk, ha mindenki elfogadná Jézust és megváltási tervét, de mindenki szabadon dönt. A mi dolgunk, hogy anynyi embert hívjunk döntésre Jézussal kapcsolatban, amennyit csak lehet. Eközben Isten segíti a küldetésünket Szentlelke által, de senkinek az akaratát nem fogja letörni. A szabad akarat azt jelenti, hogy az üdvösség minden ember saját döntésén múlik - nem számít, mit teszünk, vagy mennyit imádkozunk.

Hogy tanulhatjuk meg, hogy akkor se veszítsük el a kedvünket a misszióban, ha semmilyen eredményt nem látunk?

ELFOGADNI ISTEN AKARATÁT

Olvassuk el 1Móz 12:1-9 verseit! Mit jelent elfogadni Isten akaratát akkor is, amikor nem tűnik világosnak előttünk az út?

Ábrahám egyik legfőbb tulajdonsága az Isten akaratát előtt való meghajlás volt. Minden tapasztalatát ez jellemezte.

Az elhívása: Ábrahám számára a mennyei hang elfogadása kihívást is jelenthetett: „Ezt mondta az ÚR Ábrámnak: Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet én mutatok neked” (1Móz 12:1, ÚRK). Amikor hallotta a mennyei hangot, az első reakciója akár az is lehetett volna, hogy figyelmen kívül hagyja, mintha csak hallucinált volna. Vagy akár ellenkezhetett volna, valahogy így: *Nem akarok menni, szeretek itt élni.* Elég furcsa meghatározás volt az úticél leírása: „arra a földre, amelyet én mutatok neked”, ő mégis elfogadta a hívást. Alávetette akaratát Istenének, elhagyta atyja házát és országát: „Elment Ábrám, ahogy az ÚR mondta neki” (1Móz 12:4, ÚRK).

A kijelölt föld: Vita támadt Ábrahám és Lót szolgálai között, de a pátriárka nem akart megküzdeni „saját vérével” ebben a helyzetben. Alávetette magát Isten akaratának, aki ismét megáldotta őt: „Az ÚR pedig azt mondta Ábrámnak, miután Lót elvált tőle: *Emeld fel szemedet, és tekints arról a helyről, ahol vagy, északra, délre, keletre és nyugatra. Mert az egész földet, amelyet látsz, neked és utódaidnak adom örökre*” (1Móz 13:14-15, ÚRK).

Sodoma és Gomora pusztulása: Amikor Isten megjelentette Ábrahámnak, hogy elpusztítja a két várost, ő szeretettel menteni próbálta a településeket. Mivel még tíz igaz ember sem élt ott, a városok elpusztultak. Ábrahám alávetette magát Isten akaratának, elfogadta kimondott ítéletét. Az Úr azért tudta felhasználni, mert minden körülmények között elfogadta az Ő akaratát. Nekünk is hasonlóan kell tennünk.

Kihívás: Városainkban akadályokba ütközünk az evangélium megfelelő és eredményes hirdetésében. Könyörödjünk Isten közbenjárásáért!

Kihívásra fel! Lépj kapcsolatba valakivel, aki hasonló nehézségekkel küzd, mint te! Mondd el neki: imádkozol érte és kéred Istent, hogy mutassa meg neked, miként segíthetnéd őt!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: „A pusztuló lelkek iránti szeretet ihlette Ábrahám imáját. Gyűlölte a romlott város bűneit, de arra vágyott, hogy a bűnösök megmeneküljenek. Sodomáért való mélységes aggodalma mutatja, hogyan kellene aggódnunk a megrögzött bűnösökért. Gyűlöl-nünk kell a bűnt, de szánunk és szeretnünk kell a bűnöst. Körülöttünk emberek rohannak a reménytelen és félelmetes pusztulásba, mint egykor Sodomában. Mindennap lezárul valakinek a kegyelmi ideje. Minden órá-ban vannak, akik átlélik a kegyelem határát. Ki inti és kérleli a bűnöst, hogy hárítsa el ezt a félelmes végzetet? Hol vannak azok a kezek, amelyek kinyúlnak érte, hogy visszatartsák a haláltól? Hol vannak azok, akik alázato-san és rendületlen hittel könyörögnek értük Istenhez?

Ábrahám lelkülete Krisztus lelkülete volt. Isten Fia a nagy Közbenjáró, aki közbenjár a bűnös érdekében. Ő, aki lefizette a bűnös megváltásának árát, tudja, milyen értékes az emberi lélek. Krisztus úgy gyűlöli a bűnt, ahogy csak egy makulátlanul tiszta lény gyűlölni lehet, de úgy szereti a bűnöst, ahogy csak a végtelen jóság tud szeretni. A kereszthalál gyötrelmeiben, amikor reá nehezedett az egész világ bűneinek szörnyű terhe, szidalmazóiért és gyilkosaiért imádkozott: »*Atyám! bocsásd meg nekik; mert nem tudják mit cselekesznek*« (Lk 23:34)» (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 108. o.).

„Ábrahámot a környező népek hatalmas fejedelemként, bölcs és tehetséges vezetőként tisztelték. Nem zárta el befolyását a szomszédai elől. A bálvány-imádókétól élesen elütő élete és jelleme kedvező benyomást keltett az igaz hitről. Ábrahám rendíthetetlenül hű volt Istenhez; kedvessége és jóindulata pedig bizalmat és barátságot ébresztett; a lényéből áradó nagyság tiszteletet parancsolt, és megbecsülést vívott ki” (i. m. 101-102. o.).

Megbeszélendő kérdések:

1. Milyen más példákat találunk a Szentírásban arra, amikor valaki elfogadta a missziós elhívást? Mit gondolsz Keresztelő Jánosról? Mondhatjuk, hogy sikeres volt?
2. Olvasd el 1Móz 19:30-36 verseit! Mit tudhatunk meg a versekből azok jelleméről, akik megmenekültek Sodomából?
3. Milyen egyéb tanulságokat szűrhetünk le Ábrahám példájából, abból, ahogyan a misszióhoz viszonyult és azt végezte?
4. Ábrahám közbenjárása sikernek, vagy inkább kudarcnak nevezhető?

BÁCSI SÁNDOR: A NAGY KÜLDETÉS

Könnyebb volt akkor?
Mikor a Mester
szólt: Jöjj és kövess engem!
Szólt: Evez a mélyre!
Szólt: Menjete el kettenként!
Szólt: Menjete e széles világba!
Szólt: Hirdessetek örömhírt!
És akinek szívébe mélyedt
Tűz-szeme, az elindult
s ment. Otthagya a hálót,
elhagyta mindenét.
Egy saruval és táskával nélkül
elindult, mint hú tanítvány,
mint biztos bizonyosság,
hogy várja az otthontalan út,
falú szélé, hol lábáról a port is
lerázza, mert az Igének ellene álltak.
Hogy áruló Júdás,
zűrzavaros Gecsemáné,
gyötrelmes keresztfa,
sírból kinövő kétely
után a feltámadott Krisztus
tanújaként meggyőztesse a világot.

Jaj, hogy azóta mennyire halkult
el a szívünkben a krisztusi hívás!
Mennyi szavunkban a bölcséletünknek
fényeit élesztő sanda varázsszó!
Emberi méretű forma-ígéret,
hitben erőtlenség, tétova zsoldár:
kegyeskedő szóban eldörgő ítélet,
hangvita, fényes cifra-nyomorúság.
De hogyha a Lélek szent tüze gyullad,
megragad és küld szét e világban
minden népekhez, tétova akkor
nem lehet senki.
Hangzik az Ige. Szomjazó lelkek
folyama árad ím e forráshoz.
Tartsd meg a helyed, mert koronádat
Mestered majd ott adja jutalmul,
ahová küldő, szent szava állított!